

О. Химич, Ю. Мельничука, Н. Білоткач, І. Пошивайла, К. Кислякова, В. Брашнової. Секція "Музейні колекції, їх атрибуція та комплектування" вирішувала суто музейні проблеми, важливі водночас і для музейщиків, і для науковців, і для майстрів вишивки (виступи Є. Гайової, Н. Годиної, Р. Воробей, О. Левченко). Сучасним проблемам розвитку і особливостям рушників різних регіонів України було присвячено виступи на секції "Регіональні особливості рушників, сучасний стан, відродження" (повідомлення З. Краковецької, О. Теліженко, В. Корпусової, О. Нестеркової).

Опісля "круглого столу" з обміном вражень від конференції, обговоренням доповідей, виступами "незапланованих" учасників (у програмі конференції було зазначено прізвища лише тих доповідачів, які подали тези) відбулася презентація науково-методичного посібника "Українська народна вишивка" та книги "Український рушник" Т. Кари-Васильєвої.

В цілому конференція стала важливим етапом у науковому дослідженні українського рушника.

Олена КЛИМЕНКО

Київ

МАРІЯ ПРИЙМАЧЕНКО

(Некролог)

17 серпня 1997 року в своєму рідному селі Болотні, неподалік від Чорнобиля, померла на 89 році життя Марія Оксентіївна Приймаченко — художниця, яку сьогодні знають у багатьох країнах світу, і яка зробила помітний вплив на розвиток українського образотворчого мистецтва середини ХХ ст. Її твори самобутньо викристалізовані з стилю народного самоосмислення, де відгомони стародавніх вірувань і фантастичних уявлень зливалися з враженнями від реальної дійсності, породженої передусім перебуванням України, як і всіх східних слов'ян, під кормигою тоталітарних режимів, у полоні хибних і згубних ідеологій.

Талановитістю позначене все, чого торкались її руки: візерунки на полотні, розписи на папері, кераміці, дерев'яних формах, оформлені нею книги. Образи Приймаченко раз-у-раз відлунюють у творах визначних майстрів нашого малярства й графіки, карбуються у мозаїках та вітражах монументалістів, масово відтворюються у народному малюванні й вишивці, надихають музик і поетів.

Співзвучне творам Марії Приймаченко було її поетичне слово, часто візуалізоване в авторських письменах, які доповнюють

роботи, а також її мовлення, що зігривало енергією добра, спокою, справді християнської радості тих, кому пощастило спілкуватися з майстрицею.

В цілому ряді міст Європи, Азії, Америки виставлялись її твори. Мабуть, нелегко буде скласти список музеїв та приватних колекцій, що володіють безцінними аркушами Марії Оксентіївни, якими вона колись обдаровувала друзів і навіть малознайомих відвідувачів.

У день Преображення Господнього її поховали на місцевому кладовищі в затінку упоблених нею дерев'янських дубів. Поділити сум рідних і земляків прибули з Києва її друзі та шанувальники, представники творчих спілок, Міністерства культури, Музею Івана Гончара. Вінок на могилу надіслав посол Сполучених Штатів Америки Уільям Міллер.

Спадщина Марії Приймаченко — своєрідне дзеркало цілої епохи в житті України. Як і сучасне, кожне нове покоління українців певною мірою осмислюватиме її творчість, по-новому освоюватиме її доробок. Адже земний шлях великого митця — то тільки пролог його вічного життя в культурі рідного народу, пам'яті людства.